

Arrest

nr. 285 690 van 5 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maria VAN WEYENBERGE
Stationsstraat 76
1930 ZAVENTEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend om bij wege van voorlopige maatregel, de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 27 februari 2023 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat gericht is tegen de beslissing van 16 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2023 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 31 december 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 23 januari 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 23 januari 2023 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) de Dublin III-verordening.

1.5. De Oostenrijkse overheden weigeren in eerste instantie om verzoeker terug te nemen maar na een herzieningsverzoek vanwege de Belgische autoriteiten, stemmen de Oostenrijkse autoriteiten uiteindelijk in met het verzoek tot terugname, dit op 26 januari 2023.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie treft op 16 februari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is de bestreden akte, die op 17 februari 2023 betekend wordt. Ze luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M. T. K., verder de betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 17.01.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en verklaarde verder ook dat zijn originele taskara thuis bij zijn vrouw in Afghanistan werd achtergelaten. Op 23.01.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan verliet in September 2022 en via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije naar Oostenrijk reisde en vervolgens via Zwitserland en Frankrijk naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk werd opgepakt en verplicht werd door de politie vingerafdrukken af te staan. Hij verklaart verder dat hij te kennen gaf dat hij dit niet wou doen. Hij verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Hij verbleef naar eigen zeggen ongeveer 15 dagen in een opvangcentrum in Oostenrijk, waarop hij per trein verder reisde. Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 31.12.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Op 23.01.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. In eerste instantie werd dit verzoek door de Oostenrijkse instanties geweigerd op 24.01.2023, waarop er een herzieningsverzoek aan hen werd gericht op 25.01.2023. Op 26.01.2023 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene werd gehoord op 23.01.2023 en verklaarde sinds 2.5 jaar religieus gehuwd te zijn met B.S., ca. 18 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats S. A. H. in Afghanistan. Hij verklaarde samen met voorgaande partner één kind te hebben: M.M.A., man, ca. 1 jaar oud, met de Afghaanse nationaliteit en met huidige verblijfplaats te S.A.H. De betrokkene verklaarde verder een neef te hebben, S.F., van ca. 18 jaar, die in België in asielprocedure is. Verder verklaarde hij geen andere in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 23.01.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn neef die hier verblijft, S.F., in België in Asielprocedure is. Met betrekking tot een overdracht aan Oostenrijk uitte hij verzet, als reden geeft hij dat zijn neef in België verblijft en dat België zijn favoriete land is. Naar eigen zeggen werd hij echter wel goed behandeld in Oostenrijk. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat hij geen medische problemen heeft. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 26.01.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk een 15-tal dagen in een opvangcentrum verbleef te Wenen. Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz.56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk werd opgepakt door de politie en verplicht werd om vingerafdrukken af te geven. Hij verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU)

nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij in België wil zijn omwille van zijn bovengenoemde neef die hier op dit ogenblik verblijft en een asielpprocedure lopende heeft. Wat betreft voorgaande verklaring, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn neef, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de

Oostenrijkse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat het zijn favoriete land is. Hij gaf niet aan de hand van concrete elementen aan in welke zin Oostenrijk geen goed land zou zijn. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wijzen er verder ook op dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten".

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie treft op 16 februari 2023 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die eveneens op 17 februari 2023 betekend wordt.

1.8. Verzoeker dient op 27 februari 2023 een gewoon schorsings- en annulatieberoep in tegen de bestreden bijlage 26 quater. Dit is gekend onder rolnummer 289 146.

1.9. Verzoeker verneemt op 1 maart 2023 dat hij naar Oostenrijk zal geleid worden op maandag 6 maart 2023 om 9u50. De advocate van verzoeker wordt daarvan in kennis gesteld op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt de Raad, bij wege van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat hij zo snel mogelijk uitspraak doet over de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 27 februari 2023 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat gericht is tegen de bijlage 26 quater van 16 februari 2023. Het is erop gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te bevelen.

2.1. Het wettelijk kader

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging **imminent is**, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/85 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging **imminent wordt**, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”*

2.2. De Raad dient vast te stellen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden bijlage 26 quater al **imminent is** op 16 februari 2023, zijnde de dag dat verzoeker werd vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij opteert er echter voor om 10 dagen na de betekening van deze vasthoudingsmaatregel en dus 10 dagen na de dag waarop de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit imminent is, een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen, daar waar zij overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet op 27 februari 2023 nog een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen.

2.4. De door de verzoekende partij gevolgde weg, met name het indienen van een gewoon schorsings- en annulatieberoep op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds (een tijd) imminent is, 4 dagen later gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dit om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, is niet verzoenbaar met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet is in casu dan ook niet voldaan.

2.6. Ter terechtzitting wijst de advocate erop dat zij op 1 maart 2023 werd ingelicht van de voorziene vlucht van verzoeker met bestemming Wenen op 6 maart 2023.

2.7. Het feit dat de verzoekende partij op 1 maart 2023 vernomen heeft dat zij op 6 maart 2023 zou worden overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten, impliceert niet dat de tenuitvoerlegging van de bestreden

bijlage 26 quater pas dan imminent geworden is. Zoals gezegd is de tenuitvoerlegging van de bestreden bijlage 26 quater al imminent op 16 februari 2023, zijnde de dag dat verzoeker werd vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Dit kan de verzoekende partij bezwaarlijk ontgaan zijn, vermits in deze beslissing onder meer kan gelezen worden:

"(...) Art. 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat, wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk kan weigeren en hem gelasten hem zich bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(...)

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Oostenrijk te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregel niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te REPATRIËRINGSCENTRUM 127bis

Tervuursesteenweg 300 1820 Steenokkerzeel".

2.8. De advocate kan zich ter terechtzitting bezwaarlijk verschuilen achter het feit dat ze geen kennis had van de vasthoudingsmaatregel van 16 februari 2023. Evenmin kan ze zich verschuilen achter het gegeven dat verzoeker slechts op 2 maart 2023 juridische tweedelijnsbijstand vroeg voor "UDN". Dat de imminente tenuitvoerlegging van de bestreden bijlage 26 quater de advocate niet kan ontgaan zijn, blijkt immers uit de aanhef van het op 27 februari 2023 door haar ingediende gewoon schorsings-en annulatieberoep waarin kan gelezen worden:

"Voor: De heer M.T.K. , met Afghaanse nationaliteit, geboren op [...] te [...] (Afghanistan), verblijvende in het Repatriëringscentrum 127bis, Tervuursesteenweg 300, 1820 Steenokkerzeel".

2.9. De advocate overtuigt dan ook niet dat zij niet in de mogelijkheid was om de correcte procedure te volgen en op 27 februari 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen toen het overduidelijk was dat verzoeker al tien dagen werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

2.10. De ingestelde vordering op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

2.11. De Raad wenst nog op te merken dat het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM waar verzoeker in combinatie met artikel 3 EVRM op wijst in zijn verzoekschrift, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard worden gesteld of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland,114).

2.12. Het blijkt niet dat wat in de artikelen 39/82, vierde lid en 39/85 van de Vreemdelingenwet is opgenomen van voorwaarden onredelijk, arbitrair of een vorm van machtsafwendung uitmaakt, noch dat de kern van verzoeker zijn recht op een effectief rechtsmiddel illusoir wordt gemaakt.

Ten overvloede, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, heeft verweerder duidelijk wel nagegaan of er een risico is op schending van artikel 3 EVRM in geval van een overdracht van verzoeker aan Oostenrijk. Blijkens de hierboven geciteerde bestreden bijlage 26 quater, wordt er immers uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is

van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder vermeldt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt, met name een rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database - Country Report – Austria -2021 update”, dat in 2022 werd geactualiseerd, verder AIDA-rapport genoemd.

Verzoeker bekritiseert de opvangomstandigheden in Oostenrijk en is van oordeel dat hij bij terugkeer naar dit land dreigt bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen *“door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning”*.

In het bestreden overdrachtsbesluit kan worden gelezen:

“Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz.56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).”

Verzoeker brengt geen concreet gegeven bij dat de vaststelling in het bestreden overdrachtsbesluit onderuit haalt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen in Oostenrijk (p. 56: *“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”*). Uit het AIDA-rapport (p. 106 e.v.) blijkt dat de omstandigheden in de verschillende opvangcentra variëren, maar dat deze in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen. Er is geen sprake van verzoekers om internationale bescherming die omwille van een tekort aan plaatsen niet terecht kunnen in de opvangvoorzieningen. Er blijkt uit het rapport dus niet dat er sprake is van opvangomstandigheden die in die mate ernstig en zwaarwichtig zijn dat er kan worden gesproken van structurele tekortkomingen of van situaties waarin verzoekers om internationale bescherming onmenselijke of vernederende behandelingen ondergaan. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door zijn simpel betoog dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk *“verre van optimaal”* en *“ondermaats”* is. Verzoeker maakt gewag van een vluchtelingencrisis in Oostenrijk maar brengt ten bewijze hiervan geen enkel element aan. Hij toont ook niet aan dat ingevolge een dergelijke crisis verzoekers om internationale bescherming omwille van een tekort aan plaatsen niet terecht kunnen in de opvangvoorzieningen. Het volstaat niet om te poneren dat hij *“omwille van de tekortkomingen van Oostenrijk inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, een reëel risico om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy. De mogelijkheid bestaat zelfs dat verzoeker geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Oostenrijk, en bijgevolg het risico loopt op straat te eindigen”*.

Hierbij valt nog aan te stippen dat verzoeker blijkens zijn Dublin-gehoor van 23 januari 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt, in Oostenrijk een 15-tal dagen in een opvangcentrum te Wenen verbleven heeft. Hij maakte geen gewag van problemen in dit verband. Blijkens zijn gehoor kwam verzoeker niet naar België omdat de opvangomstandigheden slecht waren in Oostenrijk, integendeel verklaarde hij *“ik werd goed behandeld in AT”*. Hij verklaarde dat hij niet wou terugkeren *“omdat zijn neef, S.F., in België in asielprocedure is en dat België zijn favoriete land is”*.

Verzoeker haalt verder aan dat Amnesty International in haar International Report 2021/22 het volgende over de rechten van vluchtelingen en migranten in Oostenrijk meldde:

“Between January and August, 64 Afghan nationals were deported to Afghanistan, despite a real risk of serious human rights violations upon return. In August, the government opposed the evacuation of Afghans fleeing the Taliban takeover of Afghanistan. The government also continued to oppose the relocation of asylum seekers from the Greek islands. In July, the Styrian Regional Administrative Court ruled that a group of seven asylum seekers had been illegally pushed back to Slovenia, noting that such illegal pushbacks were a recurrent practice.”

De Raad ziet niet in hoe dit relevant kan zijn voor verzoeker. Verzoeker bevindt zich niet in Afghanistan en zal bij een overdracht aan Oostenrijk ook niet in Slovenië aan de grens van dit land met Oostenrijk terecht komen noch in Griekenland. Verder leest de Raad in het door verzoeker aangehaalde rapport van Amnesty International op p. 80 meer in detail het volgende: *“Afghan nationals continued to be deported to Afghanistan until shortly before the Taliban takeover of the country in August”*. Verzoeker haalt dus elementen aan die dateren van voor de machtsovername van de Taliban in Afghanistan, wat thans achterhaald is. Voorts is het zo dat de Oostenrijkse autoriteiten het terugnameverzoek hebben geaccepteerd, waarmee ze garanderen dat het verzoek om internationale bescherming (VIB) conform de internationale verplichtingen zal worden beoordeeld. De garantie om het VIB in behandeling te nemen omvat ook de verantwoordelijkheid dat een eventuele uitzetting niet in strijd zal zijn met het verbod van (indirect) refoulement. De Raad leest noch in het aangehaalde AIDA-rapport noch in het door verzoeker aangehaalde A.I.-rapport dat Oostenrijk die verantwoordelijkheid systematisch met de voeten zou treden. De Raad ziet niet in waarom het voormelde niet zou opgaan omdat de Oostenrijkse autoriteiten in eerste instantie geweigerd hebben om verzoeker terug te nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er voor hem aanleiding is om eraan te twifelen dat Oostenrijk zijn verplichtingen in dit verband zal nakomen.

Verzoeker wijst vervolgens op een wetswijziging die in Oostenrijk plaatsgreep in 2019 waardoor kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. Verzoeker wijst erop dat er deze wetswijziging veel kritiek is en haalt in dit verband passages aan uit het in het bestreden besluit aangehaalde AIDA-rapport. Verzoeker besluit dat aangezien hij geen inkomen heeft, het risico reëel is dat hij zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Het betrokken AIDA-rapport meldt inderdaad dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. *“With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act”* (p. 35). Echter is het zo richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers om internationale bescherming hebben overigens volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing wel toegang tot gratis rechtsbijstand die zowel de kosten dekt van juridisch advies als van vertegenwoordiging van de betrokkene bij de rechtbanken (p. 35). Dit is in overeenstemming met artikel 20 van richtlijn 2013/32/EU.

De Raad kan verweerder dan ook volgen wanneer deze in de bestreden beslissing opmerkt:

“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden

die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

In de gegeven omstandigheden waarin geen structurele of ernstige tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk blijken en evenmin blijkt dat verzoeker als verzoeker om internationale bescherming een bijzondere kwetsbaarheid heeft (verzoeker heeft verklaard dat hij geen medische problemen heeft), kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het problematisch zou zijn dat hij wordt overgedragen zonder individuele garanties. De Raad ziet niet en verzoeker legt ook niet uit waarom hierover anders moet geoordeeld worden omdat Oostenrijk in eerste instantie geweigerd had om in te stemmen met het terugnameverzoek, ingediend door de Belgische autoriteiten.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming noch voor wat betreft de opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

M. EKKA